

מאורות השבת

פרשת קדושים

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

של מי השדה?

"לא תכלה פאת שדה לקצור, ולקט קצירך לא תלקט" (יט, ט)

תדע לך, גם אחרי שעמלת במשך שנה שלמה בשדה שלך, אחרי שחרשת, זרעת וטיפחת את השדה, אסור לך לקצור אותו לפני שתזכור את המסכן, את העני, את האומלל, "לעני ולגר תעזב אתם אני השם".

בהקדמה לספר 'נפש החיים' כותב בנו של רבי חיים מוולוז'ין: "אבא תמיד היה אומר לי, אדם לא נברא בשביל עצמו. אדם נברא בשביל השני!"

אם תספר את זה היום בחוץ, יסתכלו עליך כאילו נפלת מהירח. מה זאת אומרת לחשוב על השני? רק אני!

הרי הדבר ידוע הוא שהיום מקיימים רק שתיים מתוך עשרת הדיברות: 'אנכי' ו-'לא יהיה לך'...

עיקר תכלית האדם בעולם היא לעזור אחד לשני, לתת לו.

יש קושיה מפורסמת: כתוב (כג, י) "פי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמור ראשית קצירכם אל הפה".

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

כמעשה ארץ מצרים

"דבר אל כל עדת בני ישראל, ואמרת אליהם קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלקיכם." (ויקרא יט, ב)

אומר המדרש (כד): אמר הקב"ה למשה, לך אמר לישראל, 'בני, כשם שאני פרוש, כך תהיו פרושים, כשם שאני קדוש, כך תהיו קדושים', הדא הוא דכתיב: קדושים תהיו.

הפרישה שהקב"ה מבקש מאיתנו, אומר רש"י: הוו פרושים מן העריות ומן העבירה, שכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה. והציווי על הערוה מתחיל כבר מפרשה קודמת, "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה.. וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה, לא תעשו".

מצרים וכנען הם שיא טומאת עריות, אומר הילקוט (תקפה): כשהיו ישראל במצרים, היו המצרים בעלי זנות, שנאמר 'אשר בשר חמורים בשרם', כשנכנסו לארץ כנען היו הכנענים בעלי זנות.. אמר להם 'בני, הזהרו שלא תעשו לא כמעשה אלו ולא כמעשה אלו'. ממשיך הילקוט (תקפו): מנין שלא היתה אומה באומות שהתעיבו מעשיהם יותר מן המצרים? תלמוד לומר- במעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו.. מנין שלא היתה אומה באומות שהתעיבו מעשיהם יותר מן הכנענים? תלמוד לומר- וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו.

הרמב"ם (דעות ו) אומר: אם איש הישראלי דר באיזה מקום שיש בו דעות רעות ומנהיגים לא טובים, צריך לברוח מן המקום ההוא, וצריך לילך ממקום למקום וממדינה למדינה, עד שיבא למקום תורה ודעות ישרות ומנהיגים טובים- שם יקבע מקום מנוחתו, ואם אינו

מוצא שום מקום אשר ייטיב לו- צריך להתבודד במדברות וביערות, כדי שיברח מדעות רעות ומאנשי רשע. אם כך, שואל האלשיך (שמות): ראוי לכל איש חכם לדרוש ולתור בחכמה על מה עשה השם ככה לקדושים אשר בארץ, יעקב וכל נפש הבאה מצרימה, לתת תחת סבלות מצרים את בניהם ובני בניהם מאתים ועשר שנים? ויש להבין שיותר מהגלות הגופנית.. הסכנה הרוחנית שם איומה!

אומר האברבנאל: אומה זו הנבחרת והמיוחדת להנהגה והשפעת האל שהיו עתידים להיות יושבי הארץ, ראוי שיהיו ראשונה גולים ומשועבדים בעיני רב ובהיותם זכים וטהורים יוצאים משם ויהיו ראויים וייוחדו להנהגה האלוקית ויקבלו תורתו ויזכו בירושת הארץ. עדיין לא מובן למה צריך עינוי רב דווקא במקום הטומאה הגדולה?

הרמח"ל (דור ד' ח"ב) אומר: אדה"ר קודם חטאו היה במצב עליון מאוד.. מדרגה נכבדה מאוד ראויה למעלה רמה ונצחית.. והנה בחטאו ירד ממדרגתו.. וירד כלל המין האנושי ממדרגתו.. עד שבא אברהם ונקבע להיות אילן מעולה ויקר להעלות את מדרגת האדם למדרגתו העליונה.. ואז נתחלק העולם ל-שבעים אומות במדרגת שפלות האדם וישראל ענפיו של אברהם בבחינת האנושיות בעילוי.

האלשיך מוסיף: מטרת הגלות במצרים להתעטר בעטרת הקדושה שהייתה באדה"ר קודם החטא. מכיון שמאברהם מתחיל תהליך ביטול זוהמת הנחש.. ע"כ ראה השי"ת הצורך להניחם כזהב בתוך כור, כי שם היה תוקף הטומאה, וכל הפסולת של ישראל נמשכו אל טומאת מצרים ומתו בימי האפלה (מכת חושך).. ואלו השייכים

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הלליו

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל

מאור המנורה

מנורת המאור פרק קסב

כיבוד אב ואם

גדולה מצות כיבוד אב ואם, שהם שותפים להקב"ה ביצירת הולד. כדאיתא בגמרא (נידה לא.), ת"ר, שלושה שותפים יש באדם, אביו ואמו והקב"ה. אביו מביא לובן העצמות וגידים וציפורניים ומוח שבראש ולובן שבעין. אמו מביאה אודם העור והבשר והדם ושחור שבעין. והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וקלסתר פנים, וראיית העין ושמיעת האוזן ודיבור שפתיים והילוך רגליים, ודעה ובינה והשכל.

וכיוון שהגיע זמנו ליפטר מן העולם, הקב"ה נוטל חלקו, וחלק אביו ואמו מונח לפנייהם.

ועוד מובא, במסכת קידושין (ל:), ת"ר, שלושה שות' וכו'. בזמן שאדם מכבד אביו ואמו, אמר הקב"ה, מעלה אני עליכם כאילו דרתי ביניכם וכיבדתוני. תניא, גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שכן מכבד את אמו יותר מאביו, מפני שמשדלתו בדברים, לפיכך הקדים הכתוב כבוד אב לכבוד אם שנאמר (שמות) כבד את אביך ואת אמך. וגם כן ידוע, שהבן מתיירא מאביו יותר מאמו, מפני שמלמדו תורה, לפיכך הקדים הכתוב מורא אם למורא אב שנאמר (ויקרא) איש אמו ואביו תראו.

ועוד שהשווה הכתוב **כיבוד** הורים לכבוד המקום ב"ה [כתוב, **כבד** את אביך ואת אמך, וכתוב, **כבד** את השם מהונך], וכן גם השווה הכתוב **מורא** הורים למורא המקום ב"ה [כתוב, איש אמו ואביו **תיראו**, וכתוב, את השם אלקיך **תירא**], וכן השווה הכתוב **ברכת** הורים לברכת המקום [כתוב, **ומקלל** אביו ואמו, וכתוב, איש כי **יקלל** אלקיו]. אבל בהכאה, ודאי אי אפשר.

בירושלמי (קידושין) מובא שגדול כיבוד הורים, שהעדיפו הקב"ה יותר מכבודו, שנאמר 'כבד את השם **מהונך**'. דהיינו אם יש לך אתה חייב, ואם אין, לא חייב. ובהורים כתוב '**כבד**' סתם. דהיינו בין אם יש לך ובין אם אין, ואפילו אתה מחזר על הפתחים.

נמצאנו למדים, כמה חייב אדם להיות זהיר בכבוד הוריו.

מאור הלשון

ר' דניאל ג'.

הליכת רכיל

"לא תלך רכיל בעמך" (יט, טז)

'רכיל' מלשון רוכל שהולך ומסתובב בעיירות למכור את סחורתו, ולא זו שעניינו איסור סיפור לשון הרע ורכילות, נכתב בתורה בלשון זו, כיוון שגם מספרי לשון הרע ורכילות הולכים ומספרים דבריהם מזה אל זה. מכל מקום, אם היה כתוב 'לא תרכל' או 'לא תהיה רכיל' גם היה מובן העניין. מדוע, אם כן, הוסיפה התורה את המילה 'תלך' ללאו זה?

ראשית, יש להבין שמלבד איסור לשון הרע, ישנו גם איסור לדבר דברי רכילות, וזאת אף אם אין בדברים הנאמרים משום לשון הרע. שלשון הרע הוא דיבור שמוציא גנאי על אחר. ורכילות, לעומת זאת, זו העברת מידע על אדם לפלוני, לאו דווקא שמוציא גנאי על אותו אדם, אלא שבעבור זה עלול להיגרם שנאה בין פלוני לאותו אדם.

ולענייננו, עונה על כך ה'אור החיים', שכוונת התורה להזהיר, שלא יאמר דברי רכילות, אפילו למי שאין זה נחשב לגביו דברי רכילות, כל שיש לחוש שהשומעים יוליכו את דבריו למי שאצלו זה כן נחשב רכילות. וכגון, שאומר לראובן דברים שאם היה אומרם לשמעון זה נחשב רכילות, וכשאומרם לראובן אין זה נחשב רכילות, מ"מ, כל שיש לחוש שהדברים יתגלגלו מראובן אל שמעון [ואפילו בצורה עקיפה], הרי גם זה בכלל הלאו, ולכן כתבה התורה "לא תלך רכיל בעמך", כלומר, אל תוליך את דברי הרכילות באמצעות עמיך.

ודין זה מדויק גם מלשונו הזהב של הרמב"ם (בפ"ז מהלכות דעות ה"ה) וז"ל, "והמספר דברים שגורמים אם נשמעים איש מפי איש להזיק חבירו בגופו או בממונו, ואפילו להצר לו או להפחידו, הרי זה לשון הרע". עכ"ל. דייק הרמב"ם לכתוב 'אם נשמעים איש מפי איש', והיינו כמבואר, שאם נתגלגלו הדברים איש מפי איש, זה גם בכלל הלאו.

נמצאנו למדים, שכל שיש לחוש שדבריו יתגלגלו לידי לשון הרע ורכילות, אסור מהתורה לאומרם.

ה' יזכנו להינצל מעוון זה. אכ"ר.

מאור הבית

נמצא שהתורה לא החליטה של מי הקציר? של הארץ או של האדם? פעם אחת כתוב 'קצירה', ולאחר מכן כתוב 'קצירכם'. אם כן, של מי הקציר?

ובכן, נענה ע"י סיפור.. פעם אחת ילד הלך עם אביו למאפיה לקנות עשר חלות לכבוד שבת קודש.

בדרך פגשו עני שביקש מהם צדקה עבור שבת, מאחר שאין לו מה לאכול השבת.

הוציא האב שלוש חלות ונתן לעני.

שאל האב את הבן: "כמה חלות יש לנו כעת?"

השיב הבן: "זה פשוט אבא! היו לנו עשר חלות, נתנו שלוש לעני. לכן, יש לנו כעת שבע חלות."

אמר האבא לבנו: "לא בני! את שבע החלות שנשארו אנחנו נאכל ולא ישאר מהן כלום! אך לעומתן שלושת החלות שנתנו לעני נשארו לנו לנצח נצחים!"

אומרת התורה, תדע לך! מה שאתה נותן זה נשאר שלך, כי כשאתה נותן אותה מקבל.

לכן, כשאתה קוצר לעצמך, זה קצירה, זה בכלל לא שלך, זה של האדמה.

אבל, כשאתה נותן לכהן, זה קצירכם!

(אפריון שלמה)

האם את באמת אוהבת?

האגדה מספרת על הנסיך סלומון שאהב דגי סלמון. פעם הצליח הדייג לדוג דג סלמון גדול, ובעוד הדג מפרפר וחרד לגורלו, הוא שמע את הדייג אומר לעצמו "אהמממ... טוב מאוד, הנסיך סלומון אוהב דג סלמון". שמע הדג ונרגע: "סוף סוף יש מישהו שאוהב אותי, הוא בוודאי ידאג ליי"...

רץ הדייג לטירתו של הנסיך. השומר שאל מה בידו, והדייג השיב: "יש לי דג סלמון בשביל הנסיך". שמח השומר ואמר: "אוהו, באמת הנסיך סלומון אוהב סלמון". כעת, הדג ממש ציפה לפגוש מישהו שכל כך אוהב אותו וישמור עליו.

כשהגיע הדייג אל הנסיך, שמח מאוד, והורה לקחת את הדג אל המטבח. להניף עליו סכין, לחתוך, לשים תבלינים, לאפות. שפתיו נטפו ריר מהמחשבה על הדג המצפה לו. תדהמה אחזה בדג. ברגעים האחרונים, אזר אומץ וצעק על הנסיך: שקרן! אינך אוהב דגי סלמון! אתה אוהב רק את הנסיך סלומון!

בפרשתנו מופיע הציווי "ואהבת לרעך כמוך". מה היא באמת אהבה אמיתית, ומה זה באמת 'לרעך כמוך'?

ישנם הרבה גישות ופירושים למצווה כגון: האם אני באמת אוהב את הזולת כמו את עצמי ואיך זה מתבטא? האם כשאני רוצה להעניק לו דבר מה, אז אני מעניק לו את מה שהוא צריך באמת או מה שעושה לי טוב, או את מה שאני אוהב או רוצה לעצמי, שזו גם גישה לאהבת הזולת... אך קודם כל לחשוב באמת מה הוא צריך. האם מה ששוא עלי אעשה לחברי?

כשאני בוחר לעשות משהו עבור הזולת, האם הייתי רוצה שככה יעשו לי? הן בנתינה, דאגה, אכפתיות...

האם מופעל רגש כלפי הזולת, רגש של אהבה וחמלה? ישנם עוד ועוד גישות למצווה חשובה זו ואני רוצה להתמקד איתך יקירתי על אהבתך לבעלך היקר. האם היא אהבה התלויה בדבר או שאינה תלויה בדבר? אמרו רבותינו (אבות פ"ה, מ"טז) **כל אהבה שהיא תלויה בדבר - בטל**

דבר, בטלה אהבה; ושאינה תלויה בדבר - אינה בטלה לעולם.

אהובתי! את מכירה את המבחנים האלו, שאת נשאלת שאלות ולבסוף על ידי סיכום התשובות תדעי אם את שייכת לקטגוריה זו או אחרת?

אבקש ממך לבחון את עצמך וכך תגלי אם אהבתך לבעלך תלויה בדבר או אינה תלויה בדבר ולמה בחרתי בנושא זה? כי כאן נמדדת באמת האהבה האמיתית שלך כלפי בעלך ועל זה מונח השלום בית האמיתי! האם את באמת שמה רק את רצונותיך ואהבותיך במרכז העניינים? האם באמת אכפת לך שבעלך עייף, טרוד... וצריך זמן בשביל עצמו ואת שם.. מבינה, מכילה, תומכת, מעודדת... גם אם את צריכה עכשיו לוותר על הרצון שלך?

האם את דואגת לו ורוצה לעשות למענו גם אם הוא מזה זמן רב לא כל כך היה בשבילך, לא העניק לך ולא התחשב ברצונותיך?

האם כשאת חושבת להעניק לו דבר מה, לעשות בשבילו משהו מיוחד, את מעניקה ועושה את מה שהוא צריך ואוהב באמת?

האם את מעריכה, מעריצה, מוקירה לו תודות גם אם הוא לא חושב כמוך ודעתו שונה משלך? האם את מרוכזת בעצמך, ורואה רק את טובתך והנאתך?

האם השלום בית שלך מושתת על תנאים? יפתי! בחני את עצמך ואולי תצטרכי לחשב מסלול מחדש, כי על זה, על זה מבוסס הקשר האמיתי בינך לבין בעלך היקר וזהו שלום הבית האמיתי!

מסביר האדמו"ר הזקן, כי יהודי מורכב משתי נפשות: נפש בהמית ונפש אלוקית. ובעברית: האגו והנשמה. האגו זו אהבה עצמית, אני במרכז. הנשמה, היא חלק אלוקה ממעל ממש, השם במרכז.

כשאת שמה את השם במרכז ואת האגו בצד ועושה את רצון השם יתברך גם מול בעלך, את עובדת את השם! אז את זוכה לקיים דבר גדול, לקיים אהבה שאינה תלויה בדבר!

כותבת לך באהבה! (שאינה תלויה בדבר...);

הארצות האלו. איך אפשר לומר שישראל "עם קודשו" גרמו למצרים ולכנען להתקלקל יותר?

יש מפרשים: מצרים לא רצו שיצאו לכן הגבירו את הטומאה להחטיא אותם, וכנען לא רצו שיכנסו לכן הגבירו את הטומאה כדי שלא ירצו להיכנס. אבל לפי המהר"ל גם צד הטומאה הפך להיות טמא יותר שאינם יכולים לסבול את הקדושה של ישראל (היטלר והאנטישמים שנאו את היהודים כי הם מצפון העולם). מכל מקום, ראינו שהיה ממש סכנה להשאיר את ישראל במצרים, שמא יגיעו לשער ה-נ' משערי הטומאה?

אלא הנביא (יחזקאל כ) אומר: "וְאָמַר אֲלֵהֶם אִישׁ שְׁקוּצֵי עֵינָיו הִטְלִיכוּ וּבְגָלוּלֵי מִצְרַיִם אֶל תְּטַמְּאוּ [וגו'] וַיִּמְרוּ בִי וְלֹא אָבּוּ לְשַׁמֵּעַ אֵלַי [וגו'] וְאָמַר לְשִׁפְךָ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם" אומר רש"י: אלו הרשעים שמתו בשלושת ימי האפלה. ואלו שיצאו, נזדככו לדרגה גבוהה יותר! אבל.. עדיין קשה! שהרי גם על אלו שיצאו נאמר בים' הללו עווע"ז?

אומר הילקוט (בשלה ולד): שירד סמאל ואמר לפניו (בטרוניה), רבש"ע לא עבדו ישראל עבודה זרה במצרים ואתה עושה להם נסים(!?).. ובקש לטבען, מיד השיב לו הקב"ה, שוטה שבעולם! וכי לדעתם עבדוהו?! והלא לא עבדוהו אלא מתוך שעבוד ומתוך טירוף דעת ואתה דן שוגג כמזיד ואונס כרצון?! כלומר, אלו שיצאו, עומק הפנימיות שלהם היה נקי, הזיכוכ נעשה בנשמותיהם, וחמישים ימי הספירה הוציאו את הבכח לפועל.

השפתי חיים מביא דבר מדהים: הגמרא (סוטה מט) אומרת: 'בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגה.. יראי חטא ימאסו..' לכאורה, דור כזה ירוד והנסיגות כל כך קשים? אלא שדורו של משיח, כשיראו השחתת הרע, ימאסו ברוע ויתמלאו כוחות להגביר את הטוב. החפץ חיים על הגמרא (סנהדרין צח) 'אין בן דוד בא, אלא בדור שכולו חייב או כולו זכאי' מסביר: דור של ניגודים, כשרואה שכולו חייב ומושחת, זה גופא כח מניע להפוך לדור שכולו זכאי. שבת שלום!

לקדושה יצאו ממנה ונסתיימה טהרתם לאחר חמישים ימי הספירה במתן תורה.

הזהר"ק (שמות יד) אומר: שם צריך להיות התיקון שלהם. מה עשה הקב"ה כדי לשמור שלא יתערב שמץ פסול בעם הקדוש(?), טלטל אותם למצרים, בין עם קשה עורף המבזים את הנהגותיהם, מואסים בהם, אינם רוצים להתחתן אתם וחושבים את ישראל לעבדים.. וכך, גדלו והשתלמו ישראל בקדושה בינם לבין עצמם. עד אשר שלם עוון האמורי ויצאו ממצרים כולם זכאים. ולכאורה גם זה נוגד את ההגיון (שהרי 'מה יעשה הבן ולא יחטא?!'), לשים אדם כעבד בכזו טומאה.. הסכנה נוראית!

המהר"ל (גבורות ה) מפרש נפלא: מפני כי הדבר מתפעל מהפכו מצד שהוא הפכו לו פועל בו.. לכן כשרצה הקב"ה לקיים הגזירה "כי גר יהיה זרעך" היה זה באומה שהיא הפכית להם מצרים דבוקים בתיעוב.. וישראל גדורים ומובדלים.. הניגוד מביא לכך, שהאדם רק יכול להוסיף בקדושה כשרואה את השחתת הטומאה. שבת לוי שגדר עצמו ביותר, לא הסכים לעבוד ונשאר ללמוד ולהתעסק בתורה נשאר בטהרתו.

לכאורה התורה מזהירה רק על שתי ארצות אלו, כי שם ישבו ישראל וממילא הסכנה היא 'שמא ילמדו מעשיהם'. אבל הפסוק לא כותב סתם ארץ מצרים וכנען, אלא מדגיש "אשר ישבתם בה" "ואשר אני מביא אתכם שמה" **אם כך הסיבה היא המצאותכם בארץ כזו מזוהמת. מה הכוונה?** למעשה צריך לשאול, בהתחלה כתוב שמצרים הייתה הארץ המקולקלת ביותר ובסוף כתוב שכנען הארץ המקולקלת ביותר?

הילקוט (תקפו) אומר: ומנין שישבתם של ישראל היא גרמה את כל המעשים האלו. תלמוד לומר- אשר ישבתם בה לא תעשו. אם כך בזמן שישראל נמצאו במצרים היא הייתה מקולקלת יותר וכשבאו לכנען היא הפכה למקולקלת יותר. יוצא שישראל כביכול קלקלו את

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת' המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנ

דיני השחיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני השחייה

א אסור להשהות על אש גלויה או על גחלי אש [א] מערב שבת. סיר שיש בו מאכל, אפילו אם הוא מבושל כל צרכו, אם הוא מצטמק ויפה לו, והוא רוצה בתוספת הבישול, גזירה שמא יבוא לחתות בגחלים כדי למהר את בישולו (שו"ע ס"א. וס"ל שם ד"ה מצטמק) [ב]. ויש אומרים שמותר להשהות את הסיר מערב שבת אפילו אם התבשיל שבו התבשל רק כמאכל בן דרוסאי [ג] (שו"ע שם בשם י"א, והגהת רמ"א שם), לפי שאז הוא ראוי לאכילה בדוחק, ואין חשש שיבוא לחתות. ואם יש בסיר גם דבר חי [ד] שלא התבשל כלל, לכל הדעות מותר להשהותו על האש [ה], מפני שכבר הסיח דעתו ממנו [ו] ולא יבוא לחתות (שו"ע שם).

גזרו חכמים אפילו אם דעתו לאכלו בלילה ומצפה עליו, כיון שעל הרוב אין משהין קדירה חיה אלא לצורך מחר, עיין ז"ר סק"ה. ודעת השת"ז סק"ח, דגם אם משהה את התבשיל לצורך מחר, אין חשש חיתוי כמו חייאת, ודינו כקדרא חיתא. והבאתי דבריו לקמן ס"ב בשם יש מי שכתב. כיון שלמעשה, טוב להחמיר כיון שהב"י הסתפק בזה. והמשנ"ב בביה"ל ס"א ד"ה להשהות, התירו רק בדיעבד:

[ד] אפילו ירק חי, ואפילו אם כל הקדירה כולה ירק חי, עיין שת"ז ז"ר סק"ח: **ולעניין צלי חי**, עיין שו"ע סימן רנד ס"א. וקיצרתי בזה כאן, כיון שאינו מצוי: [ה] וטוב להניח את הדבר החי סמוך לביה"ש. ומי שמקבל שבת קודם לזה, וכמו שאנו נוהגים לקבל את השבת כעשרים דקות לפני שקיעת החמה, יניחנו סמוך לפני שמקבל את השבת, עיין ז"ר סק"ו:

[ו] כל ההיתר של דבר חי, הוא מפני שמסיח דעתו ממנו עד למחר. ולא